

Behandling, at med Hensyn til de Nedskæringer, der havde fundet Sted, maatte man skelne mellem de mere reelle Nedskæringer og dem, der kun betød en Udsættelse. At der af de foretagne Nedskæringer er en Del, som kun betyder en Udsættelse, mener ogsaa jeg. Men trods det, at Forholdet ligger saadan, er det dog paa den anden Side ogsaa givet, at en Del Nedskæringer har der fundet Sted. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at selv om saadanne Nedskæringer har fundet Sted, saa har de ikke i nævneværdig Grad rørt ved de sociale Udgifter, og jeg maa finde, at det er meget lykkeligt. Dette, at man kan undgaa Nedsættelser her, Nedsættelser, hvorom der paa et vist Tidspunkt, i hvert Fald i Aviserne, var en Del Tale, anser jeg afgjort for en Lykke.

Men sikkert er det, at naar man ikke kan spare tilstrækkeligt til at skaffe Balance, saa maa man gaa den Vej at forøge sine Indtægter. Paa et tidligere Tidspunkt, da der var Tale om Nedskæringsplaner til et vist Beløb, udtalte jeg som min Formening, at jeg troede, det vilde være overmaade vanskeligt at finde virkelige Nedskæringer til et Beløb, der vilde strække til til at skabe Balance. Hvad der senere er sket, har ogsaa vist, at der ikke kunde opnaas fornøden Tilslutning til saadanne Nedskæringer, og den logiske Konsekvens deraf maatte for de Partier, for hvem det kommer an paa at skaffe Balance, være, at man ad Indtægtsvejen skaffede sig de Millioner, man manglede. Ogsaa denne Plan er nu forhaabentlig sikret.

Man siger fra radikal-socialdemokratisk Side, at man i for ringe Grad har samarbejdet med disse to Partier om disse Forhold. Jeg kan ikke indrømme dette, idet jeg afgjort maa hævde, at de to Partier selv har sat sig udenfor i disse Sager, idet de ved at nægte de Skatter, som maatte til for at skabe fornøden Balance, har søgt at gaa den sikreste Vej til at styrte en Regering; thi ingen Vej er sikrere dertil end den at forhindre, at Regeringen faar de fornødne Penge til Statshusholdningen. De to radikale Partier maa altsaa fornuftigvis have været fuldkommen klare over deres Handlinger i saa Henseende, og de viser gennem denne Handling, at de ikke vil arbejde med paa disse Spørgsmaal og skabe Balance, de vil ikke arbejde med derpaa paa det Grundlag, der nu en Gang foreligger deri, at de borgerlige Partier, som jeg saa maa udtrykke det, er i Flertal. At stille sig paa det Standpunkt at sige: Ja, hvis I i et og alt vil følge os, saa skal I faa Balance, dette har ikke meget

med Virkeligheden at gøre. Man maa som Mindretal finde sig i, at Flertalspartierne saa nogenlunde anlægger den Linie, der skal følges; men Mindretalspartierne har Ret — og jeg kan vanskeligt tænke mig, at noget forstandigt Menneske ikke meget gerne vil have, at Mindretallet benytter denne Ret — til at søge gennem Forhandling at komme til en saadan Udformning af Lovforslagene, at disse ogsaa kan faa Mindretallets Stemmer. Men nogen saadan Villighed er der, maa jeg hævde, paa ingen Maade vist fra de radikale Partiers Side. Derfor har det ikke kunnet være andet, end at de Beslutninger, hvorpaa det kom an, maatte træffes udenom disse to Partier. Men ingen bærer Skylden derfor i den Grad som netop de to Partier selv.

Om Budgettet trods det tilsyneladende nogenlunde store Overskud paa 45 Mill. Kr. — et Overskud, som muligvis formindskes noget derved, at de direkte Skatter indgaar i mindre Grad end antaget paa Finansloven — vil være tilstrækkeligt, afhænger i høj Grad af Udgiftssiden og navnlig af den Del, som vil blive en Følge af en større eller en noget mindre Arbejdsløshed. Hvor stor Arbejdsløsheden vil blive i den kommende Tid, kan ingen vide; men sikkert er det, at Arbejdsløsheden i Øjeblikket er væsentlig mindre end paa den tilsvarende Tid i Fjor. Sikkert er det heldigvis ogsaa, at Forholdene i Byggefagene, som ikke mindst for Sommerkampagnen spiller en saa stor Rolle, synes at forme sig paa en saadan Maade, at der vil kunne findes Beskæftigelse for praktisk talt alle dem, der tilhører disse Fag. Jeg understreger, at dette er en stor Lykke, og jeg undlader ikke at erkende, at jeg ikke havde troet, at det vilde gaa saadan. Takket være dels dette Forhold, dels at det gennem Lovgivningsarbejdet i den sidste Tid er vist, at man ikke fra Regeringens Side har stillet sig afvisende overfor at gøre Forsøg paa at være visse Industrigræne ved Kriseforanstaltninger, er det mit Haab, at Arbejdsløshedsudgifterne vil vise sig i det Finansaar, hvori vi nu er, ikke at blive større, end at man vil kunne komme igennem med de Beløb, der haves til Raadighed.

Vi befinder os nu i det sidste Finansaar, hvori den nuværende Rigsdag, eller i hvert Fald det nuværende Folketing, vil komme til at arbejde. Det Punkt, hvorpaa man fra Oppositionens Side satte ind ved denne Rigsdagssamlings Begyndelse, var dette: Skulde det mon ikke være muligt at sprænge Samarbejdet mellem de borgerlige Partier? Man bør yde de radikale Partier den Anerkendelse, at de Samlingen igennem har an-